

Arrest

nr. 118 011 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RUELENS en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 september 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende op 7 september 2005 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 december 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 februari 2006 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 maart 2006 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Na beroep weigerde de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 4 april 2007. Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd niet toelaatbaar verklaard (RvS 6 juni 2007, nr. 631 (c)).

1.5. Op 17 juni 2007 werd er ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

1.6. Verzoeker diende op 10 september 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Verzoeker diende op 22 oktober 2007 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.8. Verzoeker diende op 24 oktober 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 maart 2008 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 maart 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 3 juli 2008, nr. 13 631).

1.11. Verzoeker diende op 11 december 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 oktober 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 29 april 2011, nr. 60 785).

1.13. Verzoeker diende op 12 januari 2011 een derde asielaanvraag in.

1.14. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 2 februari 2011 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.15. Verzoeker diende op 10 februari 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.16. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 25 april 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.17. Verzoeker diende op 11 september 2012 een vierde asielaanvraag in.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 26 september 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.15 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.20. Verzoeker diende op 3 juli 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.21. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 8 augustus 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.20 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 25 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

E.(...) H.(...) (R.R.: 080092346308)

nationaliteit; Iran

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 08.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf In het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 25.04.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 22.10.2007. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 22.10.2007. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. in de beslissing dd. 25.04.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht, Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) (...).”

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat zowel uit de titel van het verzoekschrift als uit de bijlagen blijkt dat verzoeker zich enkel richt tegen de beslissing van 8 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2.2. De verwerende partij lijkt er daarentegen in haar nota met opmerkingen van uit te gaan dat het beroep zowel gericht is tegen de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). De verwerende partij verduidelijkt dat zij is uitgegaan van het verzoekschrift waarin deze bijlage 13sexies wordt vermeld onder *“feiten en retroakten”* en niet van de titel, noch van de bijlagen bij het verzoekschrift.

2.3. De Raad stipt aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd en evenmin werd vermeld in de inventaris, noch in de titel van het verzoekschrift, waardoor het beroep enkel op de rol werd geplaatst in de mate dat het gericht is tegen de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf. Aangezien het onduidelijk is of verzoeker tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod viseert bij het indienen van zijn beroep en deze onduidelijkheid volledig toe te schrijven is aan verzoekers eigen handelen (cf. RvS 13 juli 2005, nr. 147.648), kan deze beslissing niet als voorwerp van het beroep worden beschouwd. In het tweede middel wordt een passage geciteerd wordt uit een akte van kennisgeving van een bevel om het grondgebied te verlaten, die niet een voor vernietiging vatbare rechtshandeling is (cf. RvS 11 augustus 2004, nr. 134.279). Het tweede middel, noch de exceptie van niet-ontvankelijkheid die door de verwerende partij wordt opgeworpen in haar nota met opmerkingen, worden daarom verder behandeld.

Het beroep wordt beperkt tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

3. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om *“een onderzoeksmaatregel te bevelen, meer bepaald het medisch onderzoek van verzoeker door de arts-adviseur met het oog op het vaststellen van de ernst van de aandoeningen en de relatie tussen deze aandoeningen en de antecedenten van verzoeker”*.

4.2. In huidig geschil treedt de Raad op in het kader van zijn in artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid waardoor hij niet bij machte is om een onderzoeksmaatregel te bevelen.

Bijgevolg kan op voormelde vraag van verzoeker niet worden ingegaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“(…)

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat verzoeker de schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)”.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-1985, 946) - (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

1) Inzake de vorige aanvraag 9ter is al meer dan een jaar een beroepsprocedure lopende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: in de nieuwe aanvraag wordt het gebrekkig onderzoek van de arts-adviseur aangeklaagd

Dat de bestreden beslissing foutief voorhoudt dat over de eerdere aanvraag tot machtiging van verblijf een beslissing werd genomen op 25/04/2013.

Dat reeds op 25/04/2012 deze eerdere aanvraag werd beslist waartegen een annulatieberoep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29/06/2012.

Dat verzoeker hiervan melding heeft gemaakt bij het indienen van de aanvraag op 03/07/2013.

Dat ten onrechte hiermee geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing terwijl bij de eerdere aanvraag uitdrukkelijk de medische problematiek van verzoeker werd erkend, niet alleen door het ontvankelijk verklaren van deze vorige aanvraag die al dateert van 22/10/2007, maar ook door de bewoordingen van de arts-adviseur in zijn verslag.

Verzoeker kampt met allerlei problemen: frontale hoofdpijn, slaapproblemen, nachtmerries, angsten, suïcidale ideatie en depressie.

Daarnaast wordt door Dr. Scheepers ook een posttraumatische stressstoornis en een pijnstoornis erkend.

De arts-adviseur heeft deze verschillende problemen onderzocht en kwam tot de bevinding dat verzoeker lijdt aan een gemengd beeld van psychiatrische aandoeningen: posttraumatische stressstoornis, een pijnstoornis en een depressieve stoornis.

In het bijzonder dient gewezen te worden op de opmerking van de arts-adviseur dat er weinig verandering te merken is ondanks de medicamenteuze behandeling en de psychotherapeutische behandeling en dat verzoeker best verdere behandeling en opvolging krijgt.

De arts-adviseur heeft echter niet de volledige problematiek onder de loep genomen door de oorzaken van deze problemen niet te onderzoeken, namelijk de herbeleving van de gebeurtenissen die verzoeker onderging in Iran en de angst voor een terugkeer naar Iran alsook de angst voor repercussies voor zichzelf en voor zijn familie door zijn deelname aan politieke activiteiten in België.

Doordat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na een jaar nog steeds niet in behandeling is genomen, zag verzoeker zich genoodzaakt deze problematiek aan te kaarten bij verweerster door het indienen van een nieuwe aanvraag.

In se betreft het dezelfde medische problemen, maar de achterliggende redenen en dus de oorzaken voor deze problemen alsook de oorzaken voor het voortduren ervan en het onlosmakelijke verband met het land van herkomst, Iran werden niet in overweging genomen bij het onderzoek van de vorige aanvraag 9ter zodat het in die zin om nieuwe elementen gaat die onderzoek verdienen.

Dat de opeenvolgende artsen van verzoeker hier telkens de nodige aandacht aan hebben besteed:

Dr. Depestele: "Voor patient zelfstaat de hoofdpijn centraal. Hij brengt die terug naar een gasaanval zowat 20 jaar geleden toen zijn land (Koerdistan) in oorlog was. Patiënt is naar België gekomen omdat hij, naar aanleiding van zijn deelname aan een politieke manifestatie, bang was gearresteerd te worden."

Dr. Depestele: "Patiënt lijdt erg onder zijn situatie, voornamelijk de situatie van zijn familie in Koerdisch gebied in Noord-Iran." (attest 08/11/2007)

Dr. Scheepers: "Mishandeling en foltering in 1996 en 2004 met hoofdtrauma en coma als gevolg." (attest 16/11/2011)

In het meest recente medisch getuigschrift werd dit door Dr. Scheepers opnieuw opgenomen: "Klachten nemen toe bij confrontatie met Iran/"

Zodoende dient ook dit aspect van de problematiek onderzocht te worden door de arts-adviseur.

Dat deze achtergrond door de arts-adviseur dient onderzocht te worden om de ernst van de aandoeningen te kaderen.

Enkel op basis van een volledig ziektebeeld kan men nagaan of er behandeling en opvolging mogelijk is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft ook in haar beslissing niet met alle inlichtingen rekening gehouden die ter beschikking waren. Zij heeft zonder meer de conclusie van de arts-adviseur overgenomen."

5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

5.3. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

5.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9er, §3, 5° van de vreemdelingenwet zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt vermeld. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

5.5. Met zijn theoretische inleiding over de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen of niet op afdoende wijze zou zijn gemotiveerd. Verzoeker verwijst naar de beroepsprocedure in het kader van zijn vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hoewel dient te worden opgemerkt dat verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de thans bestreden beslissing een materiële misslag bevat wat het jaartal betreft in de vermelding van de datum waarop de beslissing met betrekking tot zijn eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf werd genomen, slaagt hij er niet in aannemelijk te maken dat de elementen die werden ingeroepen bij de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 juli 2013 niet reeds werden ingeroepen in het kader van zijn eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.6). Het feit dat het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 25 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard (rolnr.: RvV 101 045) nog niet was behandeld op het ogenblik van het indienen van onderhavige aanvraag om machtiging tot verblijf, heeft geen invloed op de pertinentie van de overwegingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er immers niet in de vaststelling te weerleggen dat het *“voorgelegde medisch getuigschrift (...) slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene (bevestigt)”*. In zijn middel geeft verzoeker trouwens zelf toe dat het *“in se (...) dezelfde medische problemen (betreft)”*. Ook de verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen duidelijk aan dat verzoeker niet betwist dat de elementen reeds werden aangehaald in de medische regularisatie-aanvraag van 22 oktober 2007.

5.6. Verzoeker kan het huidige beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard niet aanwenden om kritiek te leveren op het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2012 dat als basis diende voor de eerdere beslissing van 25 april 2012. Terloops dient te worden aangestipt dat in het kader van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris die gestoeld is op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet geen advies van de ambtenaar-geneesheer is voorzien. Ook waar verzoeker meent dat de arts-adviseur in het kader van het toenmalige advies *“niet de volledige problematiek onder de loep (heeft) genomen door de oorzaken van deze problemen niet te onderzoeken, namelijk de herbeleving van de gebeurtenissen die verzoeker onderging in Iran en de angst voor een terugkeer naar Iran alsook de angst voor repercussies voor zichzelf en voor zijn familie door zijn deelname aan politieke activiteiten in België”*, herhaalt de Raad dat deze bezwaren geen betrekking hebben op de beslissing die thans het voorwerp uitmaakt van het beroep. De verwijzing van verzoeker naar de medische getuigschriften van 2007 en 2011 is bijgevolg helemaal niet dienstig aangezien deze geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing die betrekking heeft op de aanvraag van 3 juli 2013 die blijkens het administratief dossier vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift van 20 april 2013.

5.7. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN